

A Pécsi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.III.52/2023/18. szám

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2023. évi szeptember hó 5. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az emberölés büntettének kísérlete miatt **Terhelt1** ellen indított büntetőügyben a Zalaegerszegi Törvényszék 3.B.23/2022/54. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a kiszabott szabadságvesztés tartamát 14 (tizennégy) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe a 2023. évi március hó 7. napjától a 2023. évi szeptember hó 5. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítja.

I n d o k o l á s

I.

- [1] A Zalaegerszegi Törvényszék a 2023. március 7-én kihirdetett 3.B.23/2022/54. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés f) pontja szerint minősülő emberölés büntettének kísérlete miatt 17 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg, azzal, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A szabadságvesztésbe az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította. Rendelkezett a bűnjelekről, továbbá az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről is.
- [2] A törvényszék fenti ítélete ellen a vádlott és a védő a bűncselekmény eltérő, a Btk. 160. § (1) bekezdésében meghatározott emberölés büntettének kísérlete szerinti minősítése, valamint a büntetés enyhítése végett fellebbezett.

- [3] A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában, valamint a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján a jogorvoslati kérelmekkel megtámadott ítélet helybenhagyására tett indítványt.
- [4] A másodfokú bíróság a fellebbezésekkel megtámadott elsőfokú ítéletet a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 590. § (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül, mely a (2) bekezdés szerint kiterjedt az ítélet megalapozottságára, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására és az intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseire, valamint az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartására, illetve – a Be. 590. § (7) bekezdése szerint hivatalból – az egyszerűsített felülbírálat körébe tartozó kérdésekre is.
- [5] E felülbírálat során észlelte, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdésének a) pontjában írt okból részben megalapozatlan: az kismértékben hiányos.
- [6] Ennek kiküszöbölése érdekében a másodfokú bíróság a tényállást az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján – figyelemmel a Be. 593. § (1) bekezdésének a) pontjára is – az alábbiak szerint módosította:
- [7] Az ítélet [12] pontja első mondatának utolsó tagmondatát azzal egészíti ki, hogy a vádlott „megöllek, te cigány, *megdöglesz te rumunglica faszszipó kurva*” kijelentéseket hallatva az ágyhoz lépett.
- [8] Az ekként kiegészített tényállás immár mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében felsorolt teljes, illetve részbeni megalapozatlanságot eredményező hibáktól és hiányosságoktól: hiánytalan, teljeskörűen felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz, az a cselekvőségét tagadó vádlott védekezésével szemben álló részében is a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

II.

- [9]
- [10] Az elsőfokú bíróság az eljárása során nem vétett olyan, a Be. 607. § (1) bekezdésében, vagy a Be. 608. § (1) bekezdésében felsorolt, ún. abszolút-, illetve a Be. 609. § (1) bekezdésében meghatározott kihatással bíró, ún. relatív eljárási szabálysértést, mely az ügy érdemi felülbírálatának akadályát képezte volna; az elsőfokú bíróság ítéletét így nem kellett hatályon kívül helyezni.
- [11] Az eljárási szabályok megtartását mindösszesen egy vonatkozásban kellett a másodfokú bíróságnak vizsgálnia. A vádlott és a védő is hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott kérelme ellenére nem intézkedett a jegyzőkönyv kijavításáról. E hivatkozás azonban nem megalapozott.
- [12] Az elsőfokú bíróság a vádlott 2023. január 19. napján előterjesztett (46. számú jegyzőkönyv 7. oldal) kijavítási kérelmének helyt adott, erről pedig alakszerű végzést hozott (46. számú jegyzőkönyv II. számú végzés). Ezt követően azonban nem a Be. 446. § (9) bekezdése szerint járt el; a kijavítást, illetve a kiegészítést az írásbeli jegyzőkönyvben a kijavítás dátumának megjelölésével nem jegyezte fel. Ez a mulasztás a másodfokú felülbírálatot nem gátolta; az ítéltáblának ugyanis nem csupán az írásbeli jegyzőkönyv és az azt kijavító végzés állt a rendelkezésére, hanem a tárgyalásról készült kép- és hangfelvétel is.

[13]

III.

- [14] Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a büntetőeljárás törvény rendelkezéseinek megtartásával folytatta le; beszerezte, megvizsgálta és a logika szabályainak megfelelően, körütekintően értékelte az ügyben felmerülő nagy számú, az ügy jogi és ténybeli kérdéseinek eldöntéséhez szükséges bizonyítékot, ítéletének indokolásában pedig meggyőzően adott számot a ténymegállapításairól, köztük a vádlotti védekezés elvetésének okairól is. Következésképpen indokolási kötelezettségének magas színvonalon eleget tett.
- [15] Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységével a másodfokú bíróság is egyetértett, azt megismételni annak ellenére sem kívánja, hogy az eltérő minősítést célzó fellebbezések részben az elutasított bizonyítási indítványok újbóli előterjesztését, illetve az elsőfokú bíróság e körben kifejtett, azokat cáfoló érveinek figyelmen kívül hagyását jelentették. Ezért az ítéltábla mindössze az alábbiak kiemelését tartotta szükségesnek.
- [16] A vádlott a bírósági eljárásban benyújtott számtalan beadványában, valamint a másodfokú nyilvános ülésen az utolsó szó jogán is azt hangsúlyozta, hogy nem ért egyet a váddal, hiszen ő csak egyetlen embert akart megölni. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a védekezésének csak csekély részét fogadta el, szemben a sértettek ellentmondó nyilatkozataival; éppen nem azt bírálták el, amit elkövetett. Sérelmezte emellett azt is, hogy a sértettek őt is fenyegették megöléssel, melyet a tényállás nem tartalmaz. Emellett hivatkozott arra, hogy a jegyzőkönyveket nem teljeskörűen kapta meg, és a jegyzőkönyvek többsége hiányos. E körben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem javította ki kellően a jegyzőkönyveket. Hangsúlyozta, hogy nem menekül a büntetés elől, de csak azt a büntetést fogadja el, amit azért kap, amit elkövetett. Végezetül kiemelte, hogy sajnálja, ami történt, hiszen képtelen lett volna bántani az keresztnév lt. Mindezekre tekintettel kérte a büntetése enyhítését.
- [17] A védő a perbeszédében és a jogorvoslati nyilatkozatának írásban előterjesztett indokolásában – annak előrebocsátásával, hogy a sértett² sérelmére elkövetett cselekményrészrel kapcsolatban megállapított tényállást nem vitatta – arra hivatkozott, hogy a vádlott szándékára vonatkozóan az előzmények feltárása csak formálisan történt meg az elsőfokú bírósági eljárás során. Maga is sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem javította ki a jegyzőkönyveket a vádlott indítványa szerint, és a másodfokú bíróság ezért a hibás jegyzőkönyvek alapján bírálja felül az elsőfokú ítéletet. A vádlott szándéka tekintetében pedig visszatérően arra hivatkozott, hogy ha a vádlott a sértett¹ sértettét is meg akarta volna ölni, akkor nem lenne ilyen aktív a bírósági eljárásban a saját védelmében. Egyebekben az objektív bizonyítékok cáfolják az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy a vádlott sértett¹ sértett életét is ki kívánta oltani. Ezt sem az igazságügyi orvosszakértői vélemény, sem a sértett sérüléseiről felvett látlet nem erősíti meg. A szomszédban lakó szemtanúk ellentmondásos vallomása pedig nem támaszthatja alá a vádlott szándékát sértett¹ sértett megölésére. Mindezekre tekintettel álláspontja szerint a tényállás helyesbítésére van szükség, melyből a vádlott sértett¹ sértett megölését célzó szándékát mellőzni kell.
- [18] A másodfokú bíróság nem értett egyet a fenti védelmi érvelésekkel.
- [19] Mindenekelőtt azt kellett kiemelni, hogy a vádlott beadványaiban számos ponton támadta az elsőfokú bíróság, illetőleg a vádirat megállapításait. Ezeknek többsége azonban az eljárás szempontjából semmilyen relevanciával nem bírt. A vádlott ugyanis olyan részleteket emelt ki, melyeknek a vád tárgyává tett cselekmény ténybeli és jogi megítélésénél semmilyen jelentősége nincs.
- [20] Szükséges kiemelni, hogy a vádlott sértett¹ sértett lakásába éjjel, felfegyverkezve, jogtalanul hatolt be. Figyelemmel a Btk. 22. § (2) bekezdés b) pontjának ba) és bb) alpontjára, jogtalan

támadását a sértettek szempontjából úgy kell tekinteni, mintha az a védekezők életének kioltására irányult volna. Erre tekintettel a vádlott által is hangoztatott részletek közül annak sincs jelentősége, hogy hol tartózkodtak a sértettek a cselekmény elkövetésének megkezdésekor, illetve volt-e a sértettek közül bárkinél az élet kioltására alkalmas eszköz (kés).

- [21] Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során nem fogadta el a vádlott vallomását, mely szerint a sértettek már álltak a hálósobában, amikor rájuk törte az ajtót és belépett a hálósobába.
- [22] Ezt a vádlotti állítást a sértettek cáfolták. Állították, hogy az ágyban feküdtek és aludtak, amikor a vádlott berontott a hálósobájukba. Ezt a vallomásukat megerősítik a szomszédban lakó szemtanúk (tanú1 és tanú2), akik arról számoltak be, hogy sértett1 sértett egy szál fehérműben menekült a vádlott elől. De ezt támasztja alá az elemi életszerűség is.
- [23] A vádlott arra is hivatkozott a védekezésében, hogy nem nála, hanem sértett2-nél volt kés, amikor a hálósobába lépett. Ezt a sértettek kategorikusan cáfolták. Ezzel szemben az életszerűség éppen azt diktálja, hogy a sértettek az éjszaka közepén indulatosan rárontó, őket megtámadó vádlottnál volt kés.
- [24] A szomszédban lakó, fentebb hivatkozott szemtanúk vallomásai és a helyszíni szemle jegyzőkönyvének tartalma pedig azt támasztották alá, hogy a kés még az udvaron történő üldözés közben is a vádlottnál volt.
- [25] A tanúk vallomásának, illetve a vádlott védekezésének mikénti megítélésénél is helyesen járt el a törvényszék. A több évtizedes ítélkezési gyakorlat ugyanis következetes abban, hogy a bizonyítékok bíróság által történt értékelésének megszokott módja az, hogy a bíróság a vallomás egyes – általában más bizonyítékokkal is megerősített – részeit fogadja el irányadónak a történeti tényállás megállapítása során, míg a vallomásnak olyan részeit, amelyek más bizonyítékokkal ellentétesek, figyelmen kívül hagyja (*BH 1998.418. számú eseti döntés*).
- [26] Mindezek alapján pedig törvényesen került sor az elsőfokú bíróság részéről a vádlotti védekezés elvetésére.
- [27] Hangsúlyozni kell azt is, hogy a vádlottnak a tényállásban rögzített kijelentései adekvátak voltak a cselekvésével; a sértettekkel többször is közölte, hogy megöli őket, és a nála lévő eszközökkel is ennek megfelelően járt el; sértett2-t több esetben megszúrta, míg a késsel ezt követően sértett1-re támadt, őt azzal megsebesítette, ezt követően az udvaron, egy idegen ingatlanban, majd a sértettek gépkocsijába szállva is folytatta üldözését. Mindezek a kitartó ölési szándékának bizonyítékául szolgálnak.
- [28] Itt volt szükséges kitérni arra is, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a vádlott kijelentéseire vonatkozóan kiegészítette.
- [29] Az elsőfokú ítéletből ugyanis úgy tűnik, mintha a vádlott csupán sértett2 sértettet fenyegette megöléssel. sértett1 sértett a nyomozás során első alkalommal felvett vallomásában (*nyomozati iratok 315. oldal 4. bekezdés*) arra tett utalást, mely szerint a vádlott azt kiabálta feléjük, hogy „megöllek te cigány, megdöglesz, te rumunglica faszszipó kurva”. Ezt követően az elsőfokú bíróság csupán a kijelentés első részét rögzítette a tényállásban, holott sértett1 sértettnek e vallomását közvetlenül a cselekményt követően rögzítették, ekként jobban emlékezhetett arra, hogy ténylegesen mi hangzott el a vádlott részéről.
- [30] A vádlott ekként kiegészített kijelentései alapján pedig az állapítható meg, hogy nem csupán sértett2, hanem sértett1 sértettet is megöléssel fenyegette. Ez pedig a fentiekben kifejtettek szerint teljesen egybevág azzal a magatartásával, hogy sértett1 sértettet hosszabb időn át üldözte. A vádlott fenti kijelentését pedig megerősíti a közte és sértett1 sértett között váltott

elektronikus üzenetek tartalma is (*nyomozati iratok 515-517. oldal*), amelyből az állapítható meg, hogy a vádlott *rumunglicának* nevezi sértett1t.

- [31] Mindezek alapján tehát kétséget kizáróan megállapítható, hogy a vádlott kijelentései sértett1 sértett megölésére is vonatkoztak.
- [32] A védelem célja mindenekelőtt az volt, hogy cáfolja a vádlott sértett1 sértett megölésére irányuló szándékát. E tekintetben azonban az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott szándéka sértett1 életének kioltását is magában foglalta. Ezt támasztja alá a fentiekben túlmenően a helyszíni szemle jegyzőkönyvében rögzített kés feltalálási helye, valamint a tanúk elmondása alapján a kitartó szándéka arra, hogy a sértettet utolérje.
- [33] A védő arra is hivatkozott, hogy a szomszédban lakó tanúk vallomása eltérő volt arra vonatkozóan, hogy a vádlott késsel a kezében üldözte sértett1 sértettet, illetve, hogy az miként került ki a vádlott kezéből. Ennek azonban semmilyen jelentősége nincs, hiszen tanú1 tanú nyilatkozatát megerősítette az a körülmény, hogy a helyszíni szemle során a sértett2t is megsebesítő kést az idegen ingatlanon lelte fel és foglalta le a nyomozó hatóság.
- [34] Ezen túlmenően pedig az a körülmény, hogy a vádlott a szomszéd, számára idegen ingatlanba is követte az előle menekülő sértett1 sértettet, majd az idegen ház konyhájában élet kioltására alkalmas eszköz után kutatott, ezt követően pedig a kimenekült sértettet annak gépkocsijába is követte, arra utal, hogy a megölését komolyan tervezte. Erre figyelemmel helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott ezt tagadó védekezését – melyet a nyilvános ülésen is több alkalommal megismételt – elvetette.
- [35] A vádlott arra is hivatkozott, hogy sértett1 sértett célja az eljárás alatt az volt, hogy a vádlott által a sértett kiskorú gyermekeinek vásárolt ingatlant megszerezze. Ennek azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint semmi köze a büntetőeljáráshoz, hiszen sértett1 sértett a bűncselekmény elkövetése után elköltözött az ingatlanból, annak használatával tehát felhagyott. Hangsúlyozandó ugyanakkor, hogy számára a vádlott az ingatlan megvásárlásakor haszonélvezeti jogot alapított, ekként e jogával bármikor, akár a vádlottal, akár a tulajdonosként bejegyzett kiskorú gyermekeivel szemben élhetett volna. Mindezek nem támasztják alá, hogy szándéka a vádlott által vásárolt ingatlanból a vádlott eltávolítása lett volna.
- [36] Nem értett egyet a másodfokú bíróság a védelemnek azzal a felvetésével sem, hogy az elsőfokú bíróság a cselekmény előzményére vonatkozó adatok felderítését akadályozta volna.
- [37] A védelem érvelésével szemben az előzmények feltárása nem csupán formálisan történt meg. Az elsőfokú bíróság a vádlott és a sértettek közötti szerelmi háromszög történéseit a vádlott terhére rótt cselekmény szempontjából jelentőséggel bíró részletek erejéig felderítette. Helyesen járt el a törvényszék akkor is, amikor sértett1 sértettnek akár a vádlottal, akár sértett2vel való párkapcsolati magatartását nem tette az eljárás tárgyává, és nem tulajdonított jelentőséget annak sem, hogy a cselekmény elkövetése után több, mint egy évvel sértett2 és sértett1 sértettek között milyen konfliktusok zajlottak. Ezek ugyan erkölcsileg negatív színben állíthatják be a sértetteket, de büntetőjogilag nem relevánsak; a vád tárgyává tett cselekmény megítélése szempontjából nem bírnak jelentőséggel.
- [38] Végezetül a vádlott sérelmezte az igazságügyi pszichológus szakértő eljárását is, mely szerint az egyszeri, egy órás vizsgálatból nem lehet megállapítani a személyiségjegyeit és ekként az ő személyiségére következtetést levonni. Ezzel szemben ugyanakkor az iratok áttanulmányozása során a másodfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy az igazságügyi pszichológus szakértő a szakma által meghatározott vizsgálati eljárások igénybevételével, a szakértői vizsgálat szabályainak betartásával végezte el a vádlott vizsgálatát és ennek alapján készítette el a szakvéleményét, mely ekként aggálytalannak

minősül. Ezért az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el a védelemnek az újabb szakértő kirendelését célzó bizonyítási indítványát.

[39] A fenti kiegészítésekkel ekként az elsőfokú bíróság tényállása a Be. 593. § (3) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[40] **IV.**

[41] E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére.

[42] A cselekmény minősítése is mindenben megfelel a büntetőjogi jogszabályoknak.

[43] A védő a tényállás megállapításán keresztül végső soron a cselekmény minősítését támadta; azzal, hogy a vádlott szándéka nem terjedt ki sértett1 sértett megölésére. Ezért a Btk. 160. § (1) bekezdésében meghatározott emberölés büntettének a (2) bekezdés f) pontja szerinti minősítő körülménye – a több ember sérelmére elkövetett bűncselekmény – a terhelt terhére nem állapítható meg, a vádlott cselekménye ekként csupán a Btk. 160. § (1) bekezdése szerint minősül.

[44] Az első fokon eljáró Zalaegerszegi Törvényszék az irányadó bírói gyakorlatnak megfelelően részletesen vizsgálta a vádlott szándékát. Ennek során pedig helyesen ismerte fel, hogy a vádlott által kivitelezett első szűrástól a cselekmény befejezéséig mi volt a vádlott szándéka. Helyesen értékelte azokat a körülményeket, melyek a vádlott védekezése ellen szólnak, tehát azt támasztják alá, hogy a vádlott mindkét sértett életének kioltását kívánta. Ennek során pedig helytállóan fejtette ki, hogy a vádlott éjszaka, késsel támadt az alvó sértettekre; mindkét sértettet megfenyegette a megölésével; sértett1 sértettet hosszabb időn át üldözte, részben számára idegen ingatlanban, részben pedig idegen személygépkocsiba szállva.

[45] Ebben a körben pedig nincs jelentősége annak sem, hogy sértett1 sértettnek milyen sérülései keletkeztek; az ügyeletes házi orvos által kiállított látlelet tartalma, illetve az igazságügyi orvosszakértő által megállapított sérülések gyógytartama ellenére a fenti körülmények alapján ugyanis minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy a vádlott ölési szándéka sértett1 sértett életének kioltására is kiterjedt.

[46] Mindezek alapján a vádlott cselekményének a Btk. 160. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés f) pontja szerint minősülő, több emberen elkövetett emberölés büntettének kísérleteként történő minősítése törvényes volt.

[47] Erre tekintettel az eltérő minősítést célzó fellebbezések sem vezethettek eredményre.

[48] **V.**

[49] Az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményére irányadó büntetési tételt és annak középértékét helyesen állapította meg.

[50] A büntetés kiszabásánál irányadó tényezőket túlnyomórészt helyesen állapította meg, azokat azonban nem a tényleges súlyuknak megfelelően értékelte.

[51] A másodfokú bíróság nem osztotta a törvényszéknek azt az álláspontját, mely szerint sértett2 sértett esetében a kísérlet enyhítő körülményként nem vehető figyelembe. Ezzel szemben az a

körülmény, hogy az emberölés nem volt befejezett, minden esetben enyhítő körülményként értékelendő. Annak nyomatéka pedig attól függ, hogy befejezett vagy távoli kísérletről van szó. sértett² sértett esetében a kísérlet befejezett; a vádlott mindent megtett annak érdekében, hogy sértett² életét kioltsa. sértett¹ sértett esetében azonban csak távoli kísérletről lehet szó, hiszen jelentéktelen sérüléseket szenvedett, melyek nem okozhatták a halálát.

- [52] Emellett a büntetlen előélet is minden esetben enyhítő körülmény. Ezen túlmenően pedig enyhítő körülményként vette figyelembe a másodfokú bíróság azt is, hogy Terhelt¹ vádlott a büntetőeljárás során mindvégig a legsúlyosabb kényszerintézkedés: a letartóztatás hatálya alatt állt.
- [53] Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által alkalmazott joghátrányt – annak ellenére, hogy a bűncselekményből sértett² sértett sérülései maradandó fogyatékoság visszamaradásával gyógyultak – eltúlzottnak találta, ezért a szabadságvesztés-büntetés tartamát 14 évre enyhítette. E szankció immár megfelel a Btk. 79. §-ában rögzített büntetési elveknek; az szükséges, de egyben elégséges is e célok elérésére, illetve a tettarányos büntetéskiszabás követelményeinek is megfelelnek.
- [54] Ennyiben a büntetés enyhítését célzó fellebbezések megalapozottak voltak.
- [55] Az elsőfokú bíróság egyéb – a szabadságvesztés végrehajtási fokozatával, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kizárásával, az előzetes fogvatartás szabadságvesztésbe történő beszámításával, a mellékbüntetéssel, az elkobzással, valamint a bűnügyi költséggel kapcsolatos – rendelkezései törvényesnek bizonyultak.
- [56] Mindezek alapján a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.
- [57] A Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján a szabadságvesztésbe továbbmenően beszámította a vádlottnak az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

P é c s, 2023. szeptember 5.

Dr. Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr. Hudvágner András s.k. előadó bíró, Dr. Bencze Beáta s.k. bíró

A Zalaegerszegi Törvényszék 3.B.23/2022/54. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.III.52/2023/18. számú ítélete folytán – az abban írt változtatással – a 2023. évi szeptember hó 5. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Dr. Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke